

Τί στεναγμοί, τί κλάσματα πλακώνουν τὴν Ἀθήνα!
εἶν' τῆς χαρᾶς ἀντίλαλος ἢ θρήνος τοῦ θανάτου;

Τυπάλδ. Ποιήμ. 69

Γλυκὸς γλυκὸς ἀντίλαλος ἔφερεν τὸ τραγούδι
τοῦ κλέφτη ποῦ θυμήθηκε τὸ Χρῆστο τὸ Μιλῶνη

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 104

Κ' ἕνας βαθὺς ἀντίλαλος, ὅπου ξυπνάει τὴν πλάσι,
ἀπὸ τὸν πύργο τὸν ψηλὸ γλυκὸ τραγούδι φέρνει

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 239

Γκλάν γκλάν τὰ σήμαντρα | τῆς ἐκκλησίας,
γκλάν γκλάν οἱ ἀντίλαλοι | τῆς ἐρημίας

ΔΣολωμ. 118 Ἡ λ. ὡς τοπων. Ζάκ. Πελοπν. (Αἰτωλ.
Καλάβρυτ. Τρίκκ.)

άντιλαλῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀδίλαλῶ Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Κρήτ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ. ἀντιλαλάου Ἡπ. (Ζαγόρ.)
ἄντιλαλῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀδίλαλῶ Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἀντιλαλίζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀδίλαλειῶ Κρήτ. ἀντρι-
λαλῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀγκιλαλῶ Πόντ. (Ὁφ.) ἀγκισοῦ
Τσακων. ἐνδαλῶ Ἀπουλ. ἄνταλῶ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Τὸ μεσν. ἀντιλαλῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποδίδω ἤχον, κάμνω ἤχῳ, ἀντηχῶ
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐδίλαλοῦσαν
τὰ λαγάδια μὲ τὸ σκοπολάλι (τραγούδι) Ἀπύρανθ. Ἐδίλαλει
τὸ σπῖτι ἀπὸ τοῖς φωνῆς Θήρ. Ἀρχεψε νὰ κελαηδᾷ τὸ πουλῖ
γλυκὰ γλυκὰ, ἀδίλαλει μέσα τὸ σπῖτι ἀ τοῖς φωνῆς του Βιθυν.
Ἀκού' τὸ ρουκ-καλητὸν τῷ δράκῳ, ἕνα ρουκ-καλητὸν ποῦ ἐντι-
λαλοῦσαν τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ Χίος (Καρδάμ.) Ἐντιλάλεσαν
τὰ ραδία Χαλδ. Ἐντιλάλεσαν τὸ σπῖλὸν Ἀργυρόπ. Ἀδίλαλει
ὁ θόλος - τὸ λαγάδι - ὁ σπῖλαιος Κρήτ. Νὰ φωνιάτσον ν' ἀγκισ-
λῇ Τσακων. Ἀδίλαλήθηκε ὁ τόπος ἀπὸ τοῖς φωνῆς Κρήτ.
|| Ἄσμ.

Ἀντιλαλοῦσι τὰ ὄντια καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη
(ὄντια = βουνὰ) Κάρπ.

Ἀπ' τὸ γαπνὸ τοῦ δαρουθιοῦ ἄνθρωπο δὲν ἐθώρει,
χιτυπᾷ, ἀστράφτει καὶ βροδᾷ καὶ ἀδίλαλει τὸ βόλι
Κρήτ.

Εἶχε φωνὴ σὰν τῇ βροντῇ κ' οἱ κάμπ' ἐντιλαλοῦσα
Ρόδ.

Ἐσκουξα δυνατὴ φωνὴ | καὶ ἀντιλαλίστη τὸ βουνὶ
Μάν. || Ποιήμ.

Ἀντιλαλοῦν οἱ λαγκαδιὲς ἀπ' τὰ λαμπρὰ κουνούνια,
ἀπ' τὰ βραχνὰ βελάσματα ἀχολογοῦν οἱ ράχες

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 217 Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντι-
βοτίζω, ἀντιβροντῶ 2, ἀντιδονῶ, ἀντιλαχιῶ,
βουτίζω. 2) Κάμνω ἤχον, ἤχῳ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.)
Θράκ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀδίλαλει ἡ φωνὴ
του Θράκ. Κρήτ. Ἀντριλάλησε ἡ φωνὴ του Λακων. Ἐνταλεῖ
ἐκαμπάνα Καλημ. || Αἶνιγμ.

Ἀκειάν' πέρα 'ς τὸ λιβάδι | στέκ' ἀγκίλα καὶ λαλεῖ.
— Νέ ἀγκίλα, ντό λαλεῖς;

— Ἀν λαλῶ καὶ ἀγκιλαλῶ, | πόνο ἔχω 'ς τὸ βυζί μ'
(ὁ κώδων) Ὁφ. || Ἄσμ.

Κ' ἡ τάβλ' ἀπὸ τῇ μιὰ μερὲ ν' ἀδίλαλῇ 'ς τὴν ἄλλη
Κρήτ. Συνών. ἀντηχῶ 2, ἀντιβροντῶ 1. β) Λαλῶ
μεγαλοφώνως, κραυγάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μύκ.: Κάνενα
ῥίφι σοῦ κλεψαν πάλι τὰ βοσκαρούδια καὶ ἀντιλαλεῖς;

Ἡ μετοχ. Ἀντιλαλοῦσα ὡς τοπων. Κεφαλλ.

ἀντιλαμπή ἡ, Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ. Πυργ.)
ἀδίλαβῃ Μοσχονήσ. ἀντιλαμπή Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω.

1) Λάμπις, ἀκτινοβολία Θράκ. (Μυριόφ.) Χίος (Μεστ.

κ. ἄ.): Ἡ ἀντιλαμπή τῆς πυροφάνιας σταματᾷ τὰ ψάρια Μεστ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντηλῖ 1 καὶ ἀντιλάμπισμα, ἀντι-
λαμπιδά 1. 2) Στιλβηδών, λαμπρότης, οἶον χρυσοῦ,
ύαλου κττ. Μοσχονήσ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ Τρελλογμάνης
θάμαξε ἀπὸ τὴν ἀδίλαβῃ τῷ φλωριῶν Μοσχονήσ.

ἀντιλάμπισμα τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντί-
λογ. 100

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρ.
παραγόμενα.

Λάμπις, ἀκτινοβολία, μεταφ.: Κατατρομασμένη ματιὰ,
χωρὶς κανένα λογιμοῦ ἀντιλάμπισμα μέσ' ἀπὸ τὴ γυαλένια
ἰδεῖ τῆς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλαμπή 1.

ἀντίλαμπρα ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀντίλαμπρη
Θράκ. (Μυριόφ.) ἀδίλαβρη Θράκ. ἀντίλαμπρο τό, Θράκ.
(Καλαμ. Στέρν.) ἀδίλαβρο Θήρ. Κύθν. Πάρ. ἀδίλαβρον
Θράκ. (Αἶν. Μάδυτ.) Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐς. λαμπρά, παρ' ὁ καὶ
λαμπρή. Πληθ. ἀντίλαμπρα τά, παρὰ Σομ. Ἰδ. Κορ.
Ἄτ. 4, 22

1) Ἡ ὀγδόη ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τοῦ
Θωμᾶ ἐνθ' ἀν. καὶ κατὰ γενικ. τ' ἀδίλαβρον Θήρ. ἡ τ' ἀδί-
λαβρον Μάδυτ. Σάμ. Συνών. ἀντίπασχα. 2) Ἡ ἐπο-
μένη τοῦ Πάσχα, ἡ Δευτέρα τῆς Διακαινισίμου Θράκ.:
Τί κάθ' ἡ σήμερα; ἀδίλαβρη; (ἐπὶ ἀργοῦντος διὰ φυγοπονίαν).

ἀντιλάμπω Κάρπ. — ΔΣολωμ. 130 ἀδίλαβω Κρήτ.
Τὸ ἀρχ. ἀντιλάμπω.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, μαρμαίρω ἐνθ' ἀν.:

Ποῦ 'χει κούτλα σὰν κοράνι | καὶ ἀντιλάμπει σὰν φεγγάρι
(κούτλα = μέτωπον, κοράνι ἴσως = κοράλλι) Κάρπ. || Ποιήμ.

Τί συφορά τὴν ἐκκλησιὰν πλακώνει

... ποῦ 'χε ἀντιλάμπει ἀπὸ φωτοχυσίς!

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναλαμπίζω 1, ἀναλάμπω 1,
ἀντιλαμπίζω.

ἀντιλαμπιδά ἡ, ἀμάρτ. ἀδίλαπιδά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλάμπω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιδά.

1) Λάμπις, ἀκτινοβολία ἐξ ἀνακλάσεως: Νὰ μὲ στρα-
βώση θέλει ἡ ἀδίλαπιδά τοῦ ἡλίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντη-
λῖ 1 καὶ ἀντιλαμπή 1. 2) Σπινθήρ, οἶον δαυλοῦ
κττ.: Ὁ δαυλὸς αὐτὸς βγάνει πολλὰς ἀδίλαπιδες. Συνών.
ἀζῖνα 1, ἀναλαμπή 1 δ, σπῖθα.

ἀντιλαμπίζω ἀμάρτ. ἀδίλαπίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀντιλάμπι.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ: Εἶδα ν' αὐτὸ π' ἀδίλαπίζει πέρα;
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλάμπω.

ἀντιλαχιᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀντιλασιὰ Κάρπ. ἀντιλασιὰ
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαχιῶ.

Ἀντίλαλος, ὁ ἰδ.: Ἐφώναζε τὸ ἐκούετον καλὰ ἡ
ἀντιλασιὰ.

ἀντιλαχιῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀντιλασιῶ Κάρπ. ἀντι-
λασιῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ κατὰ τινα παρετυμολογίαν. Ἰδ.
ΜΜιχαηλίδ. Τραγούδ. Καρπάθ. 322

Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντιλαλῶ 1, ὁ ἰδ.: Ἀντιλασιέται ἡ
ἐκκλησιὰ (δηλονότι ἐκ τῆς ψαλμωδίας) || Ἄσμ.

Ποῖος εἶν' ἀπὸ τῆς τραούσης ὁψὲς ἀργὰ 'ς τὴν βίγλα

... καὶ ἀντιλαχιῶν ἐφτὰ οὐρανοὶ ἀπὸ τὴν ἀονὴν του;
(ἀονή = φωνή).

